

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Platforma zdravotních pojišťenců o. s.**, IČO: 228 14 264, se sídlem v Praze 5, U Nikolajky 1085/15, proti žalované: **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky**, se sídlem v Praze 3, Orlická 2020/4, zastoupené Mgr. Ondřejem Trnkou, advokátem se sídlem v Praze 2, Záhřebská 154/30, o žalobě proti rozhodnutí ředitele Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky č. j. I/10/11 PO- 1314/11/JB, SŘ-723/11 dne 19. 10. 2011,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí ředitele Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky č. j. I/10/11 PO- 1314/11/JB, SŘ-723/11 dne 19. 10. 2011 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce požádal žádostí ze dne 20. 5. 2011, podanou podle zákona č 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, žalovanou o poskytnutí těchto informací:

- A) Identifikačních údajů veškerých smluvních zdravotnických zařízení lůžkové péče (dále jen „nemocnice“), konkrétně jejich názvů, IČO a adres včetně PSČ.
- B) Právních dokumentů upravujících veškeré smluvní vztahy mezi žalovanou a jednotlivými nemocnicemi, a to plných znění smluv o poskytování a úhradě zdravotní péče, vztahujících se k období 2009 až 2011 a případně dalším letům až do úplného vyhovění žádosti, a plných znění veškerých dodatků k těmto smlouvám.

C) Informací o všech platbách žalované na bankovní účty nemocnic, a to i nad rámec smluvních ujednání dle bodu B) žádosti.

Žalovaná o této žádosti rozhodla dne 25. 7. 2011 pod č. j. I/10/11 PO- 956/11/JB, SŘ-511/11 tak, že jí podle § 15 zákona č. 106/1999 Sb. nevyhověla a žádné z požadovaných informací neposkytla. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jež ředitel žalované (dále též „odvolací orgán“) podle § 16 téhož zákona rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítl, neboť shledal důvody pro odmítnutí žádosti.

V odůvodnění svého rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že zákon č. 106/1999 Sb. sice realizuje článek 17 Listiny základních práv a svobod, avšak tento článek ukládá povinným subjektům informovat o jejich činnosti toliko „přiměřeným způsobem“. Za přiměřené však nelze považovat poskytnutí stovek smluv včetně jejich dodatků, neboť tyto písemnosti jen ve vztahu k jedné nemocnici ve Středočeském kraji jsou uloženy přibližně ve 40 pořadačích. Poskytnutí požadovaných informací by odporovalo rámcovým smlouvám, obsaženým ve vyhlášce Ministerstva zdravotnictví č. 618/2006 Sb., i konkrétním smlouvám podle nich vytvořeným. Dalšími důvody pro odmítnutí žádosti jsou povinnost mlčenlivosti upravená v § 24a zákona č. 551/1991 Sb., o všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, ochrana osobních údajů obsažených ve smlouvách a jejich dodatcích, jakož i ochrana obchodního tajemství. K požadavku na poskytnutí předmětných dokumentů za období až „do vyřízení žádosti“ odvolací orgán podotkl, že podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. lze poskytnout toliko informace již existující a nikoli ty, které teprve v budoucnu vzniknou.

Žalobce napadl toto rozhodnutí žalobou, v níž předeslal, že každý účastník by měl mít možnost zjistit a kontrolovat, jakým způsobem je nakládáno s finančními prostředky nacházejícími se v systému veřejného zdravotního pojištění, a právě poskytnutí požadovaných informací je nezbytným prostředkem této kontroly. Důvody pro odmítnutí žádosti, jež žalovaná uvedla, žalobce považuje za nezákonné. Údaje o úhradách od zdravotních pojišťoven nespádají v rozsah ochrany obchodního tajemství, avšak i kdyby tomu bylo opačně, dopadala by na ně úprava § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., podle níž při nakládání s veřejnými fondy musí být informace poskytnuty bez ohledu na obchodní tajemství. Vyhláška č. 618/2006, o rámcových smlouvách, jako podzákonný právní předpis nemůže vyloučit zákonné právo na informace a požadované informace nemohou být vyloučeny ani povinností mlčenlivosti, jak vyplývá z ustálené judikatury, např. nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 260/06 ze dne 24. 1. 2007 a rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 33/2006 - 57 ze dne 16. 5. 2007.

Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalované povinnost vyhovět v plném rozsahu žádosti žalobce ze dne 20. 5. 2011.

Žalovaná ve svém vyjádření zopakovala argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí, přičemž podotkla, že vzorové smlouvy o poskytování a úhradě zdravotní péče jsou přístupné na jejích internetových stránkách a že při jejich stanovení postupuje v souladu s právními předpisy. Žádné platby nad rámec smluvních ujednání žalovaná nemocnicím neposkytuje. Určité údaje o jednotlivých nemocnicích a průměrných částkách vynaložených na jednoho pojištěnce už žalovaná nadto žalobci poskytla na základě jiných žádostí. Žalovaná dále doplnila, že požadované listiny obsahují osobní údaje osob odlišných od povinných subjektů, především pracovníků zdravotnických zařízení; podle § 8a zákona č. 106/1999 Sb.

se tyto údaje poskytnou pouze v souladu s právními předpisy upravujícími ochranu těchto údajů. Poskytnutím osobních údajů v tomto případě by došlo k porušení jejich ústavně zaručených práv. Informace o způsobu platby jsou předmětem dvoustranných smluvních ujednání mezi žalovanou a zdravotnickými zařízeními, a žalovaná tak není oprávněna tyto informace poskytnout.

Žalovaná vzhledem k uvedenému navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně soud vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].

Oba účastníci řízení souhlasili s tím, aby soud rozhodl bez nařízení jednání.

Městský soud v Praze posoudil věc následovně.

V posuzovaném případě nebylo sporu, že žalovaná je povinným subjektem podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a má tudíž plnou informační povinnost, pokud jde o informace vztahující se k její působnosti. Důvodným není argument žalované, že je povinna poskytovat informace toliko „přiměřeným způsobem“, který dovozuje z čl. 17 odst. 5 Listiny. Podle tohoto ustanovení *„[s]tátní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.“* Zde předvídaným zákonem je právě zákon č. 106/1999 Sb., jehož úkolem bylo stanovit, jaký způsob a rozsah poskytování informací je z ústavního hlediska přiměřený; hledisko přiměřenosti však nelze výkladem včleňovat jako další podmínku pro poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., jež by omezovala zákonnou informační povinnost v něm stanovenou. Žalovaná toto stanovisko vysvětluje tím, že žalobce žádá stovky smluv včetně jejich dodatků, přičemž jediná z nich zabírá i 40 pořadačů. K tomu soud podotýká, že pro případ, že by vyhovění žádosti představovalo pro povinný subjekt velkou zátěž, ať již finanční či personální, zákon č. 106/1999 Sb. obsahuje v § 17 úpravu hrazení nákladů, jejichž předchozím zaplacením je poskytnutí informace podmíněno.

Žalobce s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 17/2008 - 67 ze dne 7. 5. 2008 konstatuje, že jediným racionálním způsobem vyhovění žádosti je poskytnutí kopií předmětných listin (smluv). S tímto názorem však žalovaná nepolemizuje, na straně 2. napadeného rozhodnutí jej naopak potvrdila, avšak žádosti žalobce nevyhověla, neboť shledala důvody pro její odmítnutí. Odůvodněním napadeného rozhodnutí se soud bude zabývat samostatně ve vztahu k jednotlivým množinám požadovaných informací: A), B) a C).

Pokud jde o informace požadované pod písmenem A), tedy názvy, IČO a adresy jednotlivých nemocnic, účastníci řízení se shodují v tom, že jejich poskytnutí žalobci není v rozporu se zákonem. Odvolací orgán na straně 2. rozhodnutí nejprve uvedl, že tyto informace žalobci již poskytl na základě žádostí ze dne 18. 12. 2010 a ze dne 15. 2. 2011 (tedy již dvakrát) po zaplacení úhrady podle § 17 zákona č. 106/1999 Sb., na straně 3. však dodal, že nezpochybňuje právo žadatele podat novou žádost požadující stejné informace. Citované pasáže činí napadené rozhodnutí v tomto ohledu vnitřně rozporným, když není zřejmé, z jakých důvodů byla žádost žalobce v tomto rozsahu zamítnuta. Naproti tomu je

třeba konstatovat, že údaje o číslech bankovních účtů nemocnic, na které byly veškeré úhrady poskytnuté žalovanou odeslány, žalobce v žádosti ze dne 20. 5. 2011 nepožadoval, ačkoli v žalobě tvrdí opak; žalovaná tudíž nepochybila, když mu tyto informace neposkytla.

Pro neposkytnutí informací požadovaných pod písmenem B), tedy veškerých smluv o poskytování a úhradě zdravotní péče, včetně dodatků, správní orgány obou stupňů uvedly čtyři důvody: rozpor s rámcovou i konkrétními smlouvami, v nichž je stanoveno, které informace lze poskytnout; povinnost mlčenlivosti podle § 24a zákona č. 551/1991 Sb.; existence osobních údajů v těchto smlouvách; ochrana obchodního tajemství.

Rámcové smlouvy pro zdravotní pojišťovny a zdravotnická zařízení poskytující různé zdravotnické služby jsou upraveny vyhláškou Ministerstva zdravotnictví č. 618/2006 Sb. Správní orgán prvního stupně své rozhodnutí opřel o čl. 11 odst. 1 písm. c) rámcové smlouvy uvedené v příloze č. 4 vyhlášky, s tím, že jiné informace o smluvním vztahu tudíž není žalovaná oprávněna poskytovat. Podle tohoto ustanovení smluvní strany „*zajistí trvale přístupné a jasné informace o existenci smluvního vztahu a právech vyplývajících z něho pro pojištěnce*“; jeho účelem tak je zajistit informování pojištěnce o existenci smluvního vztahu mezi konkrétní pojišťovnou a konkrétním zdravotnickým zařízením, tedy zakotvuje určitou informační povinnost, nijak z něj však nevyplývá nemožnost poskytovat jiné informace o smluvním vztahu třetím osobám, tím spíše pak nevylučuje použití zákona č. 106/1999 Sb.; naposled popsáný účinek by nemohla mít sama o sobě ani dohoda mezi pojišťovnou a nemocnicí, že informace o smluvním vztahu třetím osobám poskytovat nebudou.

Podle § 24a odst. 1 věty první zákona č. 551/1991 Sb. členové a náhradníci orgánů Pojišťovny, její zaměstnanci a fyzické osoby zajišťující zpracování údajů z informačního systému na základě smlouvy jsou povinni zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se dozvěděli při výkonu své funkce nebo zaměstnání anebo při zpracování údajů z informačního systému na základě smlouvy, popřípadě v souvislosti s nimi. Mlčenlivost založená tímto ustanovením se podle jeho dikce vztahuje výhradně na výkon zdravotního pojištění, jež je prováděno na základě smlouvy (k tomuto závěru srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 44/2005 - 54 ze dne 6. 12. 2005), nikoli však na informace o obsahu smlouvy o poskytování a úhradě zdravotní péče. V rozsudku č. j. 3 Ads 33/2006 - 57 ze dne 16. 5. 2007 Nejvyšší správní soud nadto výslovně judikoval, že tato povinnost mlčenlivosti „*nemá ve svém důsledku omezit aplikaci zákona č. 106/1999 Sb. Opačný přístup by vedl k absurdním závěrům, že podle zákona č. 106/1999 Sb. by informace sice být poskytnuta měla, ale s ohledem na povinnost mlčenlivosti konkrétních zaměstnanců VZP ji současně poskytnout nelze.*“

K ochraně osobních údajů se odvolací orgán vyjádřil jedinou větou: „*Navíc smlouvy o poskytování a úhradě zdravotní péče, resp. jejich přílohy obsahují osobní údaje, které jsou z informační povinnosti vyloučeny,*“ a zcela shodně se s tímto aspektem vypořádalo prvostupňové rozhodnutí. Krajně neurčité prohlášení, že smlouva obsahuje osobní údaje, však nemůže být důvodem pro neposkytnutí smlouvy. Z takového odůvodnění ani v obecné rovině nevyplývá, koho by se ony osobní údaje měly týkat a jakého druhu jsou. Ve vyjádření k žalobě žalovaná upřesnila, že se jedná „*především o osobní údaje pracovníků zdravotnických zařízení*“, k tomu je však třeba uvést jednak to, že v řízení před soudem nelze zhojit nedostatky přezkoumávaného rozhodnutí, jednak to, že ani výskyt takových osobních údajů by nebyl důvodem k odepření poskytnutí smlouvy jako celku. Účelem žalobcovy žádosti byla kontrola nakládání s veřejnými prostředky při proplácení zdravotní péče, nikterak

nesměrovala ke zjištění totožnosti pracovníků jednotlivých nemocnic. K uspokojení žalobce by tak zřejmě postačovalo poskytnutí smluv bez těchto osobních údajů (např. mohly být žalovanou začerněny). Tím, že správní orgán toliko konstatoval, že předmětné smlouvy obsahují osobní údaje a proto nelze smlouvy poskytnout, učinil své rozhodnutí v tomto rozsahu nepřezkoumatelným. Pro úplnost je na tomto místě vhodné citovat rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 33/2006, podle nějž „[s]mluvní závazek mlčenlivosti uvedený v čl. 3 odst. 1 písm. b) rámcových smluv se nevztahuje na ty údaje, které lze poskytnout na základě právního předpisu, kterým je právě zákon č. 106/1999 Sb.“

Shodný závěr ohledně nepřezkoumatelnosti soud učinil ve vztahu k tvrzené ochraně obchodního tajemství. Odvolací orgán se v tomto bodu opět omezil na jedinou větu: „Požadované informace týkající se obsahu smluv uzavřených se smluvními zdravotnickými zařízeními, jejichž právní režim se řídí obchodním zákoníkem, nemohou být poskytnuty, neboť VZP ČR je povinna zachovávat mlčenlivost a chránit důvěrné informace, resp. informace mající charakter obchodního tajemství jak podle příslušných ustanovení obchodního zákoníku, tak i podle zákona č. 551/1991 Sb., o VZP ČR.“ Odvolací orgán tedy konstatoval, že smlouvy obsahují informace, jež je třeba chránit jako obchodní tajemství, aniž by ovšem tyto informace jakkoli byť v obecné rovině specifikoval, a především aniž by zkoumal, zda dotčené informace naplňují všechny znaky obchodního tajemství, jak jsou definovány v § 17 zákona 513/1991 Sb., obchodní zákoník, a nově v § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Důvod pro odepření informací podle § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. je vázán na existenci obchodního tajemství *de iure*, nikoli na pouhý názor zdroje informací, a rozhodnutí správního orgánu je bez predestřeného odůvodnění nepřezkoumatelné, jak naznal i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 7 As 24/2007 - 5 ze dne 27. 3. 2008.

Zákonu neodporuje ani požadavek žalobce na poskytnutí předmětných listin i za další roky až do vyřízení žádosti. Podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o které odvolací orgán své stanovisko opírá, se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Závěr, že nelze poskytnout informace, které neexistovaly v době podání žádosti, nelze z tohoto ustanovení dovodit. Z podstaty věci nelze poskytnout informace, které v době rozhodování žádosti neexistují, a zákon výslovně uvádí, že se tímto způsobem nelze dotazovat ani na vytváření nových informací; soud však neshledal žádný praktický ani teoretický důvod, proč by nebylo možné poskytnout informaci, která vznikla až po podání žádosti, pokud byla předem dostatečně určitě označena a je jednoznačně identifikovatelná. Opačný závěr by směřoval proti duchu právní úpravy svobodného přístupu k informacím.

K informacím požadovaným pod písmenem C) je třeba předně uvést, že není pravdivé tvrzení obsažené v žalobě, že žalobce požadoval „další dokumenty dokládající výši a účel plateb/úhrad na bankovní účty Nemocnic nad rámec sjednaných smluv dle bodu B) této žádosti“. Takto vymezený okruh informací je širší než ten vymezený žádostí ze dne 20. 5. 2011, podle níž žalobce požadoval „[i]nformací o všech platbách Vaší zdravotní pojišťovny na bankovní účty Nemocnic a to i nad rámec smluvních ujednání dle bodu B) této žádosti“, neboť zahrnuje rovněž doložení účelu těchto úhrad. Odvolací orgán neposkytnutí těchto údajů odůvodnil jedinou větou, plně převzatou z prvostupňového rozhodnutí: „Informace o způsobu platby jsou záležitostí smluvního dvoustranného vztahu mezi VZP ČR a Nemocnicí a nemohou být proto poskytnuty. Žádné platby nad rámec smluvních ujednání VZP ČR nemocnicím nehradí.“ Žádost o informace se však vztahovala taktéž na platby poskytnuté v rámci smluv uvedených bodem B), jak vyplývá z užití částice „i“ v obratu „a to i nad rámec smluvních ujednání dle bodu B)“.

Citovaný závěr správních orgánů je v rozporu se závěry Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 3 Ads 33/2006, kde se uvedený soud zabýval právě přípustností poskytnutí informací o uskutečněných platbách za úhrady zdravotní péče poskytnutých na základě veřejného zdravotního pojištění podle smluv uzavřených se zdravotnickými zařízeními podle § 5 písm. a) zákona č. 551/1991 Sb. a dospěl k závěru, že žádný z důvodů pro odmítnutí žádosti neobstojí. V první řadě soud konstatuje, že *„se jedná o veřejné prostředky určené na úhradu poskytnuté zdravotní péče, která je veřejnou službou,“* a *„každý účastník veřejného zdravotního pojištění a příslušných právních vztahů by měl mít možnost zjistit a kontrolovat, jakým způsobem je nakládáno s finančními prostředky, které se v systému nacházejí, při současném respektování zákonných omezení.“* Odmítnout žádost o informace může povinný subjekt pouze ze zákonných důvodů, mezi ty však samotná existence smluvního vztahu mezi žalovanou a jednotlivými nemocnicemi nepatří. Zde je vhodné připomenout právní názor Nejvyššího správního soudu, jenž naznal, že údaje o úhradách nepředstavují informaci o majetkových poměrech nemocnic podle § 10 zákona č. 106/1999 Sb., nejsou chráněny jako obchodní tajemství a jejich poskytnutí nebrání ani obsah rámcových a individuálních smluv a povinnost mlčenlivosti daná smlouvami, zákonem č. 551/1991 Sb. a zákonem č. 592/1992 Sb.; s rozsudkem ve věci sp. zn. 3 Ads 33/2006 by však měla být žalovaná seznámena, neboť byla účastníkem tohoto soudního řízení.

Na podkladě uvedeného soud shrnuje, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť odmítnutí žádosti v rozsahu informací sub A) je vnitřně rozporné; u informací sub B) odvolací orgán pouze bez jakéhokoli odůvodnění konstatoval, že smlouvy obsahují osobní údaje a podléhají ochraně jako obchodní tajemství, aniž by odůvodnil, o jaké osobní údaje se jedná a proč nelze požadované smlouvy poskytnout bez těchto údajů (např. po začernění příslušných pasáží), resp. aniž by odůvodnil naplnění jednotlivých znaků obchodního tajemství; nakonec ani neposkytnutí informací sub C) nebylo opřeno o žádnou úvahu vycházející z příslušných zákonných hledisek.

Žalobce navrhl, aby soud kromě zrušení napadeného rozhodnutí přikázal podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. žalované požadované informace poskytnout. K aplikaci tohoto ustanovení v případě, kdy je rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací nepřezkoumatelné, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 8/2010 - 65 ze dne 24. 3. 2010 takto: *„Městský soud nemohl přistoupit k aplikaci § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, jestliže rozhodnutí ministra dopravy bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Zavedení apelačních prvků do soudního řízení správního zákonem č. 61/2006 Sb. nezměnilo tu nejzákladnější charakteristiku tohoto řízení, kterou je retrospektivní přezkum správních rozhodnutí. Základním předmětem soudního řízení správního je i v tomto případě správní rozhodnutí, nikoliv žádost o poskytnutí informací. Podstatou soudního řízení pak je mimo jiné přezkoumání důvodů správního rozhodnutí. To ostatně výslovně potvrzuje i díkce § 16 odst. 4 věty první zákona o svobodném přístupu k informacím, dle níž soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Soud tedy musí nepochybně nejprve přezkoumat důvody, na nichž je založeno rozhodnutí o odmítnutí žádosti ve spojení s rozhodnutím o odvolání. Pouze v situaci, kdy je správní rozhodnutí přezkoumatelné, si může soud učinit vlastní úsudek o jeho zákonnosti a v návaznosti na to posoudit splnění podmínek pro postup dle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud rozhodnutí ministra dopravy trpělo nedostatkem důvodů, bylo nepřezkoumatelné, což mělo za následek, že si městský soud nemohl učinit vlastní úsudek o zákonnosti postupu žalovaného a ministra dopravy.“* Nejvyšší správní soud nicméně připustil postup podle tohoto ustanovení *„v těch situacích, kdy by správní orgány svévolně*

vydávaly nepřezkoumatelná rozhodnutí o odmítnutí žádosti s cílem vyhnout se aplikaci § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.“

Naposled popsaná situace však v posuzované věci dosud nenastala. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm správní orgán posoudí žádost ze dne 20. 5. 2011 z hlediska všech požadovaných informací, uvedených pod písmeny A), B) a C), a jestliže nebudou v určitém rozsahu splněny podmínky pro poskytnutí těchto informací, přezkoumatelným způsobem odůvodní, jak k tomuto závěru dospěl, a to v intencích právního názoru vysloveného v tomto zrušujícím rozsudku, jímž je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má proti žalované právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají toliko ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč. Náhradu těchto nákladů je žalovaná povinna zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. ledna 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová